

Полека-лека, празнично облѣчени хора, почваха да се трупатъ край пѣтя, по който щѣше да мине невиджаното шествие. Прозорцитѣ на главната улица, която се изтѣгаше между политѣ на Царевецъ и Етъра, бѣха почернѣли отъ глави, гѣсто притиснати една до друга. А долу, предъ портитѣ, се тѣлпѣха съ хиляди любопитни, които царската стража непрекъснато отблѣсваше въ страни, за да струва пѣтъ на шествието. Колкото се отиваше по-близо до „Свети Димитъръ“, толкова навалицата ставаше по-голѣма. Двама блюстители, при входа на черквата, пропускаха само най-избрани люде: благочестивитѣ и боголюбивитѣ велможи, преподобнитѣ клирици, войводитѣ. Останалитѣ се редѣха отъ дветѣ страни на черквата.

Този слѣнчевъ есененъ день раздаваше щедро последнитѣ блага на лѣтото. Сякашъ нищо не биваше да смути великата радостъ на тържеството.

Новата черква, посветена на Светитѣ Апостоли Петъръ и Павелъ, бѣ вече довършена. и на следния день щѣше да бѣде осветена отъ кардинала. Но Калоянъ предпочете да бѣде увѣнчанъ въ храма на Чудотвореца, тамъ гдето и братъ му Асѣнъ бѣ сложилъ на главата си българския царски вѣнецъ. Когато шествието се зададе, викътъ на тѣлпата се разнесе като грохотъ на разбунено море и се смѣси съ радостния призивъ на всички Търновски църкви. Атлазени намѣтки, блѣскави щитове и шлемове, пурпурната одежда на кардинала, коронитѣ на епископитѣ, пс-тритѣ копринени руби на боляркитѣ, безценнитѣ камъни по гривни, диадеми и огърлия се залюлѣха въ потокъ отъ свѣтлини, искри и багри, които замаяха възхитенитѣ тѣлпи и изтрѣгнаха викове на възторгъ и почуда. Блѣскавото шествие бавно влѣзе въ черквата и камбанитѣ престанаха да биятъ. Настана тържествено мълчание. Народътъ се стаи, обзетъ отъ безименъ трепетъ. Зачака съ свито сърдце, и задрѣлъ до устни дѣхъ. Не всѣки можеше да види свещенодействието, но всѣки го чувствуваше, по необикновеното блѣскане на сърдцето си, по неспокойствието на взора си. Сякашъ треска бѣше залюлѣла всички. Защото всѣки знаеше, че това велико, което става задъ сте-